

“அது ஓர் துன்பியல் சம்பவம்” என்ற கஃற்று தமிழர் மத்தியில் எத்தகைய கருத்தியல் சார்ந்தவர்களிடமும் ஏதோவொரு வடிபக்கப்பொருள் தரும் ஒன்றாக பழக்கத்தில் வந்துவிட்டது. இந் தியப் பரெந்தே உணர்வுக்குச் சவால் விடும் வகையில் அதன் நம்பிக்கைக் குரிய எதிர் காலமாகத் திகழ்ந்த தலவரத்தைத் தனது தற்கொலைப் படகொண்டு அவரது மண்ணிலயே சாய்த்த பிரபாகரன் அதற்கான வருத்தத்தையும் முழுமையாகத் தெரிவிக்க மறுத்துக் கஃறியது அந்தவாசகம் @ எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். பலருக்கும் ஆத்திரத்தன ஏற்பட்டுத்திய அதவேளேன, அவரைக் கொண்டாடியவர்களையும் தெளியவதைத் வார்த்துகள்!

Written by தமிழ்நாடு

Tuesday, 09 March 2010 07:05 -

இப்போது மீட்டுச் சொல்லப்படக் காரணமுண்டு. “தீ ராநதி” ஜனவரி இதழில் தமிழ்வன் எழுதும் “மரபும் ஓயாத காற்றும்” தொடரின் 9வது பகுதி “அண்ணா, ஆண்டர்சன், தமிழ்த் தசீயம்” எனும் தலைப்பில் வெளிவந்திருந்தது. இந்தியச் சமூகத்தில் தமிழகத்தை மையமாகக் கொண்ட தமிழ்த் தசீயம் குறித்த சர்ச்சை அக்கட்டுரையின் அடிநாதம். அதற்கான படிப்பினை சார்ந்து ஈழத் தமிழ்த் தசீயமும் பச்சுப்பொருளாகியுள்ளது. தசீயத்தைக் குறுகிய வட்டத்துக்குள் அணுகி முடக்கிவிடாமல், சர்வதேச நோக்கில் பார்த்தாக வேண்டிய அவசியத்தை வலியுறுத்தும் அவரது அக்கறையை கவனிப்புகுரியது. இத்தகைய சர்வதேசப் பார்வையைத் தமிழ்த் தசீயம் போதியளவு கைக்கொள்ளவில்லை! குறிப்பாக ஈழத் தமிழ்த் தசீயத்தின் தோல்விக் கு அதுவே அடிப்படையான காரணியாக ஆனது எனச் சொல்கிறபோது, “இந்த சர்வதேசச் சிந்தனையின் பின்னடைவால்தான் ஈழப்போர் ஒரு துன்பியலாக முடிந்தது” என்கிறார் தமிழ்வன்.

இப்படியாகத் துன்பியல்கள் தொடர்கதையாவதற்கு சர்வதேச அணுகுமுறை இல்லாமலற்ற போனதுதான் காரணமா? அப்படியொன்று இருக்கப் போனதே காரணமாகும் என்பதுதான் துன்பியல்! இதனைத் தமிழ்வன் காணத்தவறுகிறார். ரஜீவ் படுக்கொலை வெறும் ஈழப்போர் எதிர்ப்பு மட்டுமல்ல, அதற்கு சர்வதேசப் பின்னணி உண்டு என்ற கருல் இந்திய அதிகாரத்தரப்பால் முன்கூட்டி மூடிக் கட்டப்பட்ட ஒன்று என்பதில் இரகசியம் ஏதுமில்லை! அது இந்தியாவின் சர்வதேச உறவும் எதிர்காலக் கனவும் சார்ந்த மீட்டுமந்திரம்.

இப்போது ஈழப்போரின் துன்பியல் முடிவாக்குக் காரணம் அதன் சர்வதேச அணுகுமுறையேதான். பிரபாகரன் கட்சிவரை நோர்வே ஊடாக, அல்லது நேரடியாக அமெரிக்கா தம்மனை இரட்சிக்கவரும் என்று எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தவர். சர்வதேசச் சிவிலிசைச் சங்கத்துக்கு ஊடாகச் சரணடைதல் என்பதுகுறித்து எடுத்து நடவடிக் கைகள் எப்படிக் கையாளப்பட்டது, சரணடைந்தவர்கள் கொல்லப்பட்டது எவ்வாறு என்பது எல்லாம் சர்வதேசம் உள் விவகாரங்களில் தமது நலன்பணை ஏற்றப் பேர்ப்பேச்சுக் குரிய விடயங்களாக கையாளப் படுவதற்கு உரியனவாக உள்ளனவையென்றி மக்களது உயிர்ப்பிரச்சனையாக அணுகப்படவில்லை.

ஓபிக்கொண்டிருந்தது பிரபாகரன் கட்டவே மீன்று லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட மக்களாகக் கடியமாக எடுத்துச் சினைத்து சர்வதேசம் வந்து காவந்து பண்ணும் என்ற நம்பிக்கையோடானது. பண்ணவில்லை என்பதோடு, அதன் இறுதிக் காட்சியைத் தனக்கு ஏற்றதாக எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதில் அந்தச் சர்வதேசம் மிகக் கவலமான முறையில் பேரம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதில் ஈழத் தமிழ்த் தசீய அக்கறையாளர்கள் கற்றுக்கொள்ள நிறைய உண்டு. கற்கவில்லை என்பது தொடரும் துன்பியல்.

அப்போது முள்ளிவாய்க்காலும் சரி இன்று இலங்கை பிராவினும் சரி, சர்வதேச வலம்பின்னலுக்குள்ளேயும் பிராந்திய மலோதிககப் பிபிகுள்ளேயும் சிக்சித் திணறும் கலோரம் உணர்வுமட்டத்திலும் அறிவுத் தளத்திலும் கலாண்டுவரப்படுதல் அவசியம். முள்ளிவாய்க்காலில் அரசு முன்னேறித் தாக்குதலில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டபோது பிரபாகரன் தற்காப்பு நிலைக்கு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டார். அந்தநிலையில் யுத்தம் நிறுத்தப்பட்டு இரத்தம் சிந்தாத யுத்தமான அரசியல் பேரேப்பேச்சுத் தொடரப்பட்டிருப்பின் புலிகள் புத்தியுயிர்ப்புப் பற்றிருக்க இடம் ஏற்பட்டிருக்கும். இந்தியப் பிராந்திய மலோதிககத்துக்கு அது இடஞ்சல என்பதனாலேயே ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கலால்பட்டுவது கூறித்துக் கவலை கலாண்டமல் புலிகள் அழிக்கப்படும் இறுதியுத்தத்தை இந்தியா மிகமீர்க் கமாகவே நடத்தி முடிந்தது.

இலங்கை இராணுவம் நிறைவேற்றியது என்றில்லாமல் இதென்ன புது விண்ணாணம், இந்தியாமுடித்தது என்பதாக? இலங்கை இராணுவத்துக்கு அதீத நாயக அந்தஸ்தைக் கொடுத்து ஒரு மாதத்துக்கு மலோக சிங்களப் பேரேனவாதத் தசேயத் தீயவைளர்த்துக் கூளிர்காய்ந்த ஜனாதிபதி ராஜபக்ஷவின் கீற்றுத்தான் யுத்தத்தை இந்தியாவே நடத்தி முடித்தது! என்பதும்! முள்ளிவாய்க்காலில் ஒரு இடத்தைத் தங்கலசை சர்வதேசம் – அதாகப்பட்டது, அமெரிக்க மலோதிககம் விரும்பியது. அந்த விரும்புக்குரிய உள் @ர் பிரதிநிதி என்பதாலேயே பிரபாகரன் நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்ப்பவைளர்த்துவந்தார் @ தவிரக் கவியலாத நெருக்கடியில் சரணடவை என்ற இடசைச் சரெுகல் மறேக் கலாண்டப்பட்டு ~துன்பியலில் முடிந்தது. அதிகாரத் தரப்பின் துன்பியல் சம்பவம் முன்னெடுப்புகள் பின்னையோடு எலிகலாண்டும் உறவு என்பதம் முள்ளிவாய்க்கால் போதிய வலுவோடு எடுத்துக்காட்டியுள்ளது. பிராந்திய மலோதிககம் பின்னையாய்ச்சலில் முந்தியபோது உலக மலோதிககப் பின்னையால் பிள்ளைச் சாமிவடேம்போட முடிந்திருக்கிறது. ஈழத்தமிழ்த் தசேயம் இந்த நல்ல பிள்ளைப் பின்னையச் சாமிக் குப்பின்னால, இன்னமும்.

நடந்து முடிந்த ஜனாதிபதித் தேர்தலில் ஈழத்தமிழ்த் தசேயம் அமெரிக்க மலோதிககத்திற்கே வாக் களித்திருந்தது. அதையும மீறி பிராந்திய மலோதிககப் பிரதிநிதியான ராஜபக்ஷவடே மீண்டும் ஜனாதிபதியாக முடிந்துள்ளது. அவர் மீள எடுத்துக்கலாண்டவதற்கு சிங்களப் பேரேனவாத உணர்வை மூழ் அளவில் பிரயோகித்துக் கலாண்டார். சிங்கள வாக் குகள் அங்கு குவியவும், மலோம் உக்கிரத்துடன் ஈழத்தமிழ்த் தசேயம் அமெரிக்க மலோதிககப் பக்கம் சாயக் காரணமானது.

இப்போது ஜனாதிபதியின் வற்றிமீது சந்தகேங்கள் கிளப்பப்படுகின்றன. எதிரணிக் கட்சிகள் இதனை முன்னெடுத்த போதிலும் சிங்கள மக்களிடம் இந்த அதீதப் பெரும்பான்மையினாலான வற்றிபற்றிச் சந்தகேங்கள் இருந்தபோதிலும் எதிர்ப்பு வலுவான வகைசன எழுச்சியாக வளர்ச்சிகலாண்ட முடியவில்லை. அதற்கான பிரதான காரணி, எதிர்ப்பைத் துண்டும் எதிரணி அமெரிக்கசார்பானது என்பதோடு அது ஈழத்தமிழ்த் தசேயத்துக்கு உயிர்ப்பட்டும் என்ற அரசுதரப்பின் பிரச்சாரம் ஆகும்.

இப்படிச் சொல்வதால் சிங்கள மக்கள் அமெரிக்க மலோதிகத்திற்கு எதிரான அரசியல் விழிப்புணர்வாகக் கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்பதோ, இந்தியச் சார்பை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் என்பதோ அல்ல. இந்தியா கவனமாக நிலைமையைக் கையாள் கிறதேயன்றி, அதன் தலையீடு இருப்பதைக் கண்டால் சிங்கள இன உணர்வு அதற்கு எதிராகவும் 'கமெ'பியெழும்' இந்தக் கமெ'பியெழல் மனோகோள் குறிக்குள் முடங்கக் காரணம் உண்டு. சூதந் திரத்தின் பின்னர் மீண்டு தசாப்தங்கள் வரன ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வோடு இறமையையும் சூயாதிபத்தியமும் உள்ள ஒரு நாட்டாகான முற்போக்குக் குணம் சமூகம் மக்களாக சிங்கள மக்கள் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். கட்டவடிவப் பேரினவாத அகங்காரமும் ஏனைய தசீய இனங்களது சம உரிமை மறுப்பும் வளர்ந்த நிலையில் பிந்திய மீண்டு தசாப்தங்களாக அமெரிக்கச் சார்பு உட்பட சூயாதிபத்திய – இறமையை இழப்புகளாகக் கண்டு கொள்ளாமல் மனோசமான சிதவைகள் அவர்களிடம் வளர்ந்துவிட்டன. இப்போதும் இனவாதமே எழுப்பப்பொருளாயுள்ளதால் பிராந்திய மலோதிகத்திற்கு எதிராகவோ, அமெரிக்க மலோதிகத்திற்கு எதிராகவோ ஒரு துரும்பையும் போடமுடியாத வர்களாயே உள்ளார்கள்.

அத்தகைய பிற்போக்கு நிலைக்குரிய பௌத்த – சிங்களப் பேரினவாதத்திற்கு எதிரான ஈழத் தமிழ்த் தசீயப் போராட்டம் முற்போக்கானதுதானே? அவ்வாறு அமையாமல் போனதுதான் துன்பியல். பேரினவாதத்திற்கு எதிராகப் போராடவேண்டிய தவைகள் வலுத்துவந்த போதிலும் அது ஆரம்பம் முதலாகவே முற்போக்குத் தசீயிலின்றி பிற்போக்கு மார்க்கத்தையே விரித்துக்கொண்டது. ஈழத் தமிழ்த் தசீயத்தின் முத்தர்கோரிக் கையான ஐம்பதுக்கு ஐம்பதம் முன் வதைத் தஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் மலைய மக்களது பிரசாவ ரிமையைப் பறித்த ஐ.தகே. அரசில் அங்கம் வகித்தார் @ அப்போதே கிழக்கதைத் துண்டாடும் நோக்கோடு திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றங்கள் மனோகோள் பட்டத்தைத் தடுக்க வகற்றவராக அந்தத் தமிழ்த் தலவை இருந்தார். அவரது தமிழ்த் தசீயம் ஏகாதிபத்திய நலன்களோடு உறவாடையது என்ற அதன் பிணைப்போடு தொடர்பானது அந்தப் பலவீனம். இந்தத் தவறான இணைப்பே முன்னேற்றத் துக்கான வலுவான தடை என்பதை உணரா மலதோன் இன்றுவரன ஈழத் தமிழ்த் தசீயம் முன்னெடுத்ததுவரப்பட்டுள்ளது.

ஜி.ஜி.க்கு எதிராக அடத்தகட்டப் போராட்டத்தை சமஷ்ட்டிக் கோரிக்கையுடன் முன் வதைத் சலெ வநாயகத்தின் தலமையிலான அணி தசீய முதலாளித்துவ உணர்வோடு ஒரு தசாப்தத்துக்காயினும் முற்போக்குப் பாதத்திரத்தை வகித்திருந்தது. சிங்களத் தசீய முதலாளித்துவ சக்தி பண்டாரநாயக தலமையில் வற்றி கொண்டபோது இதுவும் தமிழர் மத்தியில் எழுச்சிபற்றது. பண்டாரநாயக தனிச்சிங்களச் சட்டத்தால் தனது வர்க்கத்தின் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்தினார் என்றால், இவர்கள் ஏகாதிபத்திய நலன்களை இங்கிருந்து அகற்ற விடாமல் 'போராடும்' தமது அற்பத்தனமான வர்க்கப் பலவீனத்தை வெளிப்படுத்தினர். இருப்பினும் அறுபதாம் ஆண்டில் ஐ.தகே. அரசு ஏற்படுவதை நிராகரித்ததில் அவர்களாக்கும் ஒரு முற்போக்குப் பாதத்திரம் இருந்தது. ஸ்ரீ மாவோ பண்டாரநாயக அரசோடு பரேப்பசேசில் இறங்கவும் உடன் சலெலவும் அது உதவியது. அந்த முற்போக்குக் குணம் சம் வளரத்தெடுக்கப்பட்டிருப்பின் நமது வரலாறு வறோவகையாக முன்னேறியிருக்க முடியும்.

சிங்கள - தமிழ் தசேய மதாலாளிவர்க்கங்களின் அரசியல் பிரதிநிதிகள் இணைந்து இயங்க முடியாமல் போனதற்கு 1960-1965 இல் இயங்கிய ஸ்ரீ மாவோ அரசு இழைத்த தவறுகள் பற்றி நிறையவே பச்சைப் பட்டைகள் என அது மட்டுமே காரணி அல்ல. தமிழ் தலமை தனது நிலைபாட்டை பரம மதாலாளி வர்க்கசார்புக்கு மாற்றிக் கொண்டு முன்னர் எதிர்த்த ஐ.தே.க. எனும் சிங்களப் பரமமதாலாளித்துவக் கட்சியோடு கைகோர்த்த தமையே பின்னடைவாகப் பிரதான காரணியாக அமைந்தது. குறைந்தபட்சத் தசேய மதாலாளித்துவ நலனைக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே ஏகாதிபத்திய நலன்களை இந்த மண்ணில் தொடரக் கரல்கொடுத்து இந்தத் தலமை, பரம மதாலாளித்துவ உள்ளடக்கத் தை விரித்த பின்னர் முற்றிலும் ஏகாதிபத்தியத்தின் நிழலாகவே தமிழ் தசேயப் போராட்டத்தை அடையாளப்படுத்தினர்.

எழுபதுகளின் பிற்பகுலில் பிரிவினையைக் கோரிக்கையுடன் எழுச்சிபெற்ற இளைஞர் இயக்கங்கள் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புணர்வை வளர்ப்பது தியதோடு, சோஷலிஸ்த் தமிழ் மும் பற்றிய விவாதங்களையும் முன்னெடுத்தனர். இரூப்பினும் அவர்கள் நாடிய சோவியத் யூனியனின் நட்புறவு ஆப்கானிஸ்தானில் ஆக்கிரமிப்புப் படையாக சோவியத் இராணுவம் சமராபிக்கொண்டிருந்த வரலாற்றுக் கட்டத்துக்குரியது. அதைவிடவும், இந்திய அரசு அனுசரணையோடு அவர்கள் தமது இராணுவங்களைப் போஷித்தபோதே இந்தியப் பிராந்திய மலோதிகத்தின் கருவியாகிவிட்டிருந்தனர். ஆக, அவர்களது ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பும் மார்க்ஸியநாட்டமும் பொருளற்றனவாய் அமைந்தன. அப்பண்பு காரணமாக அவர்களால் சொந்தமக்களை அணிதிரட்ட முடியாமற் போனது@ போகவும், அமெரிக்க மலோதிகக்வாதப் பிரதிநிதிகளான புலிகளால் இலகுவில் களத்திலிருந்து ஓரங்கட்டப் பட்டனர்.

அந்தவகையில் மதற் கோணலோடு முற்றிலுங் கோணலாகவே முடிந்த ஈழத் தமிழ்த் தசேயம் குறித்த கற்றல் மார்க்கிய அணுகுமுறையில் இன்னும் ஆழமாக அணுகப்படவேண்டியதாகும். மார்க்சியர்கள் தசேயம் குறித்துப் போதிய அளவில் அக்கறைகளில்லை என்ற குறைபாட்டைத் தான் தமிழ்வன் முன்வைத்திருந்தார். “மொத்தத்தில் நல்ல சிந்தனையாளர்களும், அறிவாளிகளும் கட்ட தமிழ் பற்றிய விருப்புவெறுப்பற்று யோசிக்கவில்லை. அதன் தமிழ்த் தசேய உட்கிடகளை அறிவதில் தடமாறுகிறார்கள். இதற்கான ஒரு காரணம் அகில உலகப் பரேறிவான மார்க்சியத்தைத் தமிழக இடதுசாரிக் கட்சிகள் கொச்சைப்படுத்துதிரூப்பதுதான்” எனக்கூறும் தமிழ்வனும் தமிழ்த் தசேயம் குறித்த ஆய்வுக்கு மார்க்சியத்தைப் பிரயோகிக்க முன்வரவில்லை. தமிழ்த் தசேயத்தைப் புரிந்துகொள்ளத் தனக்கு இயங்கியல் அணுகுமுறையைவிட அமைப்பியலே சரியாகப் படுவதாக அவர்கூறுகிறார். இயங்கியல் ரீதியாக விளக்கமுடியும் என்பது குறித்த விவாதத்தை பின்போட்டெக்கொள்வோம்@ இதுவரை பச்சேவந்த விடயம் தொடர்பில் அவரது ஒரு கருத்து இங்கு உடனடி அக்கறைக்குரியதாயுள்ளது.

இந்தியாவின் தமிழ்த் தசேய உருவாக்கம் தொடர்பாக அவர் கவனங்கொள்ளச் சொல்கிற அம்சத்தை அவரது வார்த்தைகளில் காண்பது அவசியமானதாகும். “சமீபத்தில் ஒரு ஆங்கில நூல் பதிப்பதற்குக் கிடத்தது. ‘அச்சம், நாட்டுப்புறவியலும், தசேயமும், காலனி ஆதிக்கத் தன்னிந்தியாவில்’ எனப் பது நூலின் நீண்டபெயர். நூலின் ஆசிரியர் பல தமிழாய்வாளர்களுக்குப் பழக்கப்பட்டவரும் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்புவரையிலுடன் எஸ்.ஓ.எஸ். நிறுவனத்தில் தமிழ் கற்பித்து வந்தவருமான ஸ்டுவர்ட் பிளாக்பர்ன் அவர்கள். நாட்டுப்புறவியலும், இலக்கியமும் முதன் முதலில் அதாவது 1800 வக்கில் அச்சுக்கு உள்ளாகப்பட்டபோது தமிழ் மனோபாவத்தில் நடந்த மாற்றங்களை முன்வைக்கிறார். தமிழ்த் தசேயம் தமிழில் கட்டமைக்கப்பட்ட முக்கியமான காலகட்டம் இது என்கிறார். 18ம் நூற்றாண்டு இலக்கிய வரலாறு எழுதியவர்களால் இந்நோக்கம் மறைக்கொள்ளப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் பல தமிழ் ஆசிரிய ஆய்வுகளைப் போலவே 18, 19ம் நூற்றாண்டு ஆய்வுகள் தமிழில் தரமின்றியே உள்ளன. ஸ்டுவர்ட் பிளாக்பர்ன் அவர்கள் நாட்டுப்புறவியல் கதைகளை முதன் முதலில் தொகுத்த தாண்டவராய முதலியாரை முக்கியப்படுத்துகிறார். இது சரியான பார்வை. நம் முடைய முதல் நாவல், பிரதாப முதலியார் சரித்திரம் – தாண்டவராய முதலியாரின் தொடர்ச்சி. பிளாக்பர்னிடம் இச்செய்தி இல்லை. ஆனால், தமிழ் மொழியின் பெருமறைபற்றிய கருத்துக்கள் பிரதாபமுதலியார் சரித்திரத்தில் பல பக்கங்கள்க்கு நீளுகின்றன. அதாவது நான் முன்வைக்கவருவது உரையாடலில் இலக்கியம் தோன்றுவதும் தமிழ்த் தசேயம் தோன்றுவதும் பின்னிப்பிணைந்தவையாகும் என்ற கருத்து. இது இதற்கு ஒரு நூற்றாண்டுக்குப் பிந்தி காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்த தமிழனான அண்ணாதுரைக்கு தமிழரசியல் தோற்றமளித்ததோடு தொடர்புடையதாகும். தமிழ் பற்றியப் பசேினால் பாசிசம்தான் வரும் என்ற அரையுண்மையான, பழைய, இப்போது மார்க்சியர்கள் கட்ட மறந்துபோன சித்திரத்தை ஒதுக்கிவிட்டு, எதார்த்த அரசியல், பிராந்திய நிலவரம் போன்றவற்றை கணக்கில் எடுத்துப் பசேவனேண்டும்” எனப் பது தமிழ்வனின் விவாதம்.

தமிழ் பற்றிப் பசேினால் பாசிசம்தான் வரும் என்ற அரையுண்மையை இப்போது மார்க்சியர்கள் மறந்து போனது, அது தவறு என்பதால் அல்ல@ அது ஏற்கனவே நிறைவேற்றித் தொலைத்துவிட்டது என்பதனால் ! ஈழத் தமிழ்த் தசேயம் புலிப்பாஸிஸத்தை தாராளமாய் அனுபவித்தது. அதன் துன்பியல் முடிவாக்கும் அந்தப் புலிப்பாஸிஸம் ஒருவகையில் காரணமாய் அமைந்தது@ அவர்கள் அரவணத்தைச் சர்வதசேமே அவர்களதைத் தடையெது, எவராலும் அங்கீகரிக்கப்படாமல் போனதாலையே மிக வலுவான இராணுவமாய் வளர்ந்துங்கட்ட ஒன்றும் பண்ணமுடியாத கையறுநிலைக்குப் புலிகள் தள்ளப்பட்டார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்வதில் சிரமம் உண்டா? முன்னரும் புலிகள் முன்னேறித் தாக்கியவள்கைகளில் சிங்கள இராணுவத்தினருக்குள் கோடரிக் காம புகளைத் தரேந்தெடுத்துக் காசுகொடுத்து ஓடவதைத் துக்கொண்டு இருந்தார்களையேன்றி, புலிகளிடம் பெரும் வீரம் எதுவும் கிடையாது எனக்கூறும் பசேினவாத அபிவாடிகளை இங்கே காணமுடிந்தது. இத்தகையவர்களும் புலிப்பாஸிஸம் பற்றிப் பசேப் பின்னிற்றதில்லை. இத்தனைதீவிரமாகத் தமிழகத்தில் தமிழ் ப்பாஸிஸம் வளெப்படாவகையில் இந்தியப் போலி ஜனநாயகம் செயற்பட்டபோதிலும், திராவிடர் இயக்கங்களின் கீழான நான்கு தசாப்தங்களின் தமிழக சமூகத்தின் பல சிதவைகளுக்க்கு திராவிடர் இயக்கக் கட்சிகளது ஜனநாயக மயப்பட்ட பாஸிஸம் காரணமாக அமைந்தமை பற்றிப் பலரும் தமது எழுத்துக்களின்டாக வளெக்கொணர்ந்துள்ளனர்.

Written by தமிழ்நாடு
Tuesday, 09 March 2010 07:05 -

அந்த அரையுண்மை அரங்கேற்றி மக்கள் விடுதலை மார்க்கங்கள் முடங்கிப்போனதற்கு தமிழ் ததேசியத்தின் மக்கள் நலன் சார்ந்த பக்கத்தினைப் பார்க்கத்தவறிய மீதி உண்மை (அதுவும் பாதிதான்) பற்றிய அக்கறையை மார்க்சியர்கள் இப்போது கவனங்கொள்கிறார்கள். இதிலுள்ள துன்பியல், ஓட்கிற பஸ்ஸைத் துரத்தியபோடி ஏற முயல்கிற நிலையில் மார்க்சியர்கள் இருப்பதுதான். மார்க்ஸ், லெனின் போன்றோரது வசனங்களினுள் முடங்கிப்போய் மார்க்சிய - லெனினிய சிந்தனை முறமையின்படி இந்தியச் சமூக நியதியைப் பகுப்பாயவும் பாட்டாளிவர்க்க உலகநோக்கை ஸ்தல நிலைமைக்கு அமையாக பிரயோகிக்கத் தவறியதுமான குற்றம் இந்திய மார்க்சியர்களிடம் உள்ளது. உண்மையில் அரப்பணிப்பு, தியாகம், மார்க்சிய விசுவாசம் என்பவற்றில் இந்திய மார்க்சியர்கள் வேறெந்தவொரு நாட்டின் முன்னுதாரணத்துக்கும் குறைவானவர்களல்ல.

தமிழ் ததேசியம் பாஸிஸ வடிவங்களில் என்ன எதிர்வு கற்றலை முன்மொழிந்த மார்க்சியர்கள் அதற்கான அடிப்படைக் காரணியையும் காட்டத் தவறவில்லை. மலேகே தமிழவன் காட்டுகிற தமிழ் ததேசியத்தின் ஊற்றுமூலம் குறித்து கலைசபதிப்போன்ற தமிழியல் துறையில் இயங்கிய மார்க்சியர்கள் வளர்ச்சி;வறோ சந்தர்பங்களில் வளிப்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். குறிப்பாக, கோ.கச்சேவனின் “மண்ணும் மனித உறவுகளும்” நூலுக்கான கலைசபதியின் முன்னுரை இதுதொடர்பில் மிகுந்த கவனிப்புக்குரியதாகும். அங்கே தமிழ் ததேசியத்தின் முதற்கோணல் எது என்பதை அவர் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார். இயல்பாக தமிழ் ததேசியத்திற்கான தவேகை ஒருபக்கம் இருக்க, பிரித்தானிய ஏகாதிபத்தியத்தின் பிரித்தானிய சதிக் குரதுவாக திராவிட மனம் மறைந்த ஜரோப்பிய சிந்தனையாளர்கள் செயற்பட்டவாறான கலைசபதி மிகத் தெளிவாகவே காட்டியிருந்தார்.

ஏகாதிபத்தியத்தின் இந்தக்கையாளல் மிகுந்த கவனிப்புக்குரியது. தமிழவனின் நீண்ட மனோகோள எடுத்துக்காட்டியிருப்பதற்கான பிரதான காரணம், இந்த அம்சமும் செயற்பட்டது என்பதை அவர் எங்காவது சொல்லியுள்ளாரா என்பதைத் தேடிப்பார்க்க வேண்டும் என்பதற்காகவே. அந்தக் கட்டுரை முழுமையிலும் எங்குமே இதனை அவர் காட்டவில்லை. கலைசபதியின் மலேகே குறிப்பிட்ட முன்னுலையைப் பார்க்கிற ஒருவர், தமிழ் ததேசியத்தின் அவசியமான பங்களிப்பாக கால்டுவெல் போன்றோரது திராவிடமொழி ஆராய்ச்சி அமறைந்தமையைச் சொல்லித்தான், பிரதான அம்சமாக இதனை வலியுறுத்தினார் என்பதற்கைக் காணமுடியும். மாறாக, மார்க்சியர்கள் மீது குற்றம் சூழத்தக்கின்ற தமிழவன் தனக்கான ஒரு அம்சத்தை வளர்த்துச் செல்கிறாரேன்றி, வரலாற்றுச் செல் நெறியில் பிரதான அம்சமாக அமறைந்த மறுபக்கத்தைக் குறிப்பிடவியில்லை. ஒரு பக்கக் கட்டுரையையோயினும் எந்தவொரு விடயத்தினதும் இரு அம்சங்களையும் குறிப்பிட்டாக வேண்டும் என மாஓ வலியுறுத்தியிருந்த விடயத்தை மார்க்சியர்கள் பெரும்பாலும் பின்பற்றத் தவறிய தில்லை.

இருப்பினும் தமிழ் ததேசியத்தில் ஏகாதிபத்தியச் சதிக் குரது ஆட்படும் பக்கத்தை

Written by தமிழ்நாடு
Tuesday, 09 March 2010 07:05 -

வலியுறுத்திய அதவேளை, அதன் சரியான அம்சம் சாரந்து மக்கள் மத்தியில் மார்க்சியர்கள் இயங்காமற் போனதால் தவறு வலுவாய் தாக்கியுள்ளது என்ற விமர்சனத்தை இன்று மார்க்சியர்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவர்களாக உள்ளனர். தசேயப்பிரச்சனையின் பன்முகப் பரிமாணங்கள் குறித்த தீர்க்கமான தடேலும் அவை சாரந்த கொள்கை வகுப்பும் இன்னமும் சரியான திசைப்படவில்லை என்பது மெய். நமது சமீப கமுறமை சாரந்த புரட்சியின் வடிவம் இனங்காணப்படாமல் வறும் புத்தகவாத வாய்ச்சவடால்கள் மலேலோங்கியிருப்பதும் உண்மை.

இதுதொடர்பில் அக்டோபர் 2009 “புதிய புத்தகம் பச்சுது” இதழில் வளியான து.டீ .P. மொரேயின் நேர்காணல் கவனிப்புக்குரியது. ஜஸ்வந்த்சிங் இன் ஜின்னாவதை தசேயவாதி என்று எழுதிய சர்ச்சைக்குரிய புத்தகம் தார்பானது அந்த நேர்காணல். “இன்று பொறுப்பற்ற முறையில் ஜஸ்வந்த்சிங் இந்தியாவின் பிரிவினையின் போது பிரிட்டிஷாரின் பங்கைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளாமல் ஜின்னா ஒரு தசேயவாதி என்று சொல்கிறார்” என மொரேயும் போது தமிழ்வனப் போலன்றி, முஸ்லிம் தசேய வாதத்தைத் துண்டிப் பிரிவினாவரை வளர்த்ததில் பிரிட்டிஷாருக்குள்ள வலுவான பாத் திரத்தை உணர்த்துகிறார். உண்மையில் பிரிவினையை முஸ்லிம் தசேயத்துக்கு முன்னரே பெரியாரின் திராவிடரீயக் கம் முன்வதைத் துவிட்டது என்பதையும் மொரேய எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இங்கே, தமிழ்வனப் போலவே திராவிடத் தசேயத்தின் அவசியத்தை மொரேய ஏற்றுக்கொள்கிறார் (தமிழ்த் தசேயம் திராவிடத் தசேயத்திலிருந்து பல வேறுபாடுகளாகக் கொண்டிருந்த போதிலும் இரண்டுக்குமான இரத்தபந்த உறவு வலுவானது என்ற வகையில் இங்கு இணக்கமாக நோக்கப்பட்டதுள்ளது). இந்தத் திராவிடத் தசேயத்தை மொரேய எங்குமே வகுப்புவாதம் எனக் கொச்சைப்படுத்தியதில்லை.

மாறாக, முஸ்லிம் தசேயத்தை அவரால் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. “அகில இந்திய முஸ்லிம் லீக் என்பது ஒரு வகுப்புவாத கட்சி. எனினில் அந்தக் கட்சியில் முஸ்லிம்கள் மட்டும் உறுப்பினராக முடியும். இந்த வகுப்புவாத கட்சியின் தலைவர் ஜின்னா” எனக் கூறி, 25 வீதமான முஸ்லிம்களுக்கு மட்டும் உரியதாக உள்ள வகுப்புவாதக் கட்சியின் தலைவரத்தை தசேயவாதி எனக் கூறமுடியாது என்கிறார். “ஒரு வகுப்புவாத கட்சியின் தலைவர், இந்தியாவின் ஒற்றுமையைக் காக்க ஒருவேளை பச்சே இருந்தாலும், ஜின்னாவை வகுப்புவாத தசேயவாதி என்றே அழைக்க முடியும் என்று நினைக்கின்றனே. அவரை நிச்சயமாக ஒரு தசேயவாதி என்று சொல்ல முடியாது. ஒரு மதத்தையோ, ஜாதியையோ சாரந்து செயல்படும் எந்த ஒரு நபரையும் தசேயவாதியாகக் கூறமுடியாது” என்கிறார் மொரேய. பெரியார்து திராவிடரீயக் கம் திராவிடர் அல்லாதார் அங்கம் பெறாதவகையில் கட்டமைக்கப்பட்ட போதிலும் அதை வகுப்புவாத அமைப்பாக மொரேய கருதவில்லை. அக்காலத்தில் பல மார்க்சியர்கள் திராவிடர் கழகத்தையும் அதன் வழித்தோன்றல்களையும் வகுப்புவாத அமைப்புகளாகயே பார்த்தனர் என்பது கவனிப்புக்குரியது.

ஒருவர் தமிழ்த் தசேயராயும் இந்தியத் தசேயராயும் இருக்க முடியும் என்பதை ஏற்பதில்

சிரமம் இல்லா. பாரதியிடம் இத்தகைய இனத்தேசியமும் நாட்டுத்தேசியமும் சார்ந்த பண்புகள் விரவிக் காணப்பட்டன. பல்வற்று தேசிய இனங்களின் மத்திலும் இயங்கிய இந்தியத் தேசியக் கவிஞர்களும் இத்தகைய பண்புகளாகக் கொண்டவர்களே. இரவீந்திர நாத் தாகூர் வங்காளத்தேசியத்தையும் இந்தியத்தேசியத்தையும் அற்புதமாகக் கவித்துவமாகக் கியவர். இந்தியத்தேசியக் தம் மட்டுமல்ல, இஸ்லாமிய நாடான பங்களா தஷேன் தேசியக் தமும் இரவீந்திரரூடையது என்பது கவனிப்புக்குரியது. மகாகவி இக்பால் இஸ்லாமியத் தேசிய உணர்வுக்கும் இந்தியத் தேசிய உணர்வுக்கும் தலையிறந்த உதாரணமாகத் திகழ்ந்தவர்.

அந்தவகையில் மொரே கருதவது போல தேசியத்துக்கு உட்பட்டமுடியாததாக இனத்தேசியத்தை விலக்க முடியாது. மதம் தேசிய வடிவத்தைப் பெற முடிந்தது ஏகாதிபத்தியத்துக்கு ஆட்பட்டிருந்த எமது வரலாற்று நிர்வாகத்தால் ஏற்பட்ட ஒன்று என; பதன ஏற்றாக வணேடும். இதுதொடர்பில் வரலாற்றுத்துறைப் போராசிரியர் சி.அரசரத்தினத்தின் கற்றுக் கவனிப்புக்குரியது@ “நாம் எடுத்துக்கொண்ட ஆசிய நாடுகளில் தேசிய இயக்கங்கள் கிறிஸ்தவ வல்லரசுகளை எதிர்த்து நின்றன. அத்துடன், இவ்வியக்கங்கள் பல, சமயம் ஒன்றுதான் மலோனதனைக் கோருவதை எதிர்த்து, தங்கள் சமயங்களாகும் கலாசாரங்களாகும் நன்னப்பிக்கையிட்டுவதை நாடிநிற்கின்றன. அதன் விளைவாக தேசியவாதமானது எப்படி அரசியலுரிமைகளைப் பெற இயங்கும் ஓரியக்கமாயிற்றோ, அதே போலக் கலாசார சமய மறுமலர்ச்சி இயக்கமாயிற்று. ஆகையால் இந்நாடுகளில் தேசியவாதம் தோன்றிய காலத்திலேயே, அங்கு பெரும்பாலும் பரவியிருக்கும் சமயங்களாகிய இந்து, பௌத்த, இஸ்லாமிய சமயங்களின் மறுமலர்ச்சியும் ஏற்பட்டதைத் தற்செயலாக ஓரே காலத்தில் நடந்த இரூ சம்பவங்களாகக் கொள்ளலாகாது. சமயத்திற்திறகளித்த இம் முக்கியத்துவம் தேசியவாதத்திற்கு சாதகமாகவும் பாதகமாகவும் முடிந்தது. அது தேசியவாதத்தினை ஒரு விரிவான அடிப்படையுள்ளதாகச் செய்வதற்கு முன்னறித்தது. அத்துடன் தனி அரசியல் இயக்கம் எதுவுக்கும் கிடத்தை திருக்க முடியாத பொது ஆதரவதை தேசியவாதம் பெறுவதற்கு உதவியது. உதாரணமாக இந்தியாவிலே காந்தியியொருவர் முன்வந்து இந்தியத் தேசியவாதத்தினை இந்துக்கலாசாரத்தின் உயிர்ப்பாடியோடு இணைக்கும் வரலாற்றுத் தேசியவாதம் பெரும்பாலும் ஒரு மத்திய வகுப்பினரின் இயக்கமாகவே இருந்தது. காந்தி அவ்வண்ணஞ் செய்தபோதுதான் இந்தியாவின் நாட்டுமக்களும்; ஐனயென் P நயளயவசெல பெரும் பகுதியினர் தேசியவாதத்தில் ஊக்கங்கொண்டனர். மற்ற நாடுகளிலும் பற்பல அளவுகளில் இப்படியான போக்கு ஏற்பட்டது. தங்கிக் கொண்டிருக்கும் மக்கள் கட்டத்தினைத் தட்டி எழுப்புவதற்குச் சமயத்திற்திறகளித்த முக்கியத்துவம் சரியானதாகவிரும்புத்தது. ஆனால் பல மதங்கள் உள்ள நாடுகளிலே அது பல விபரீதவிளைவுகளை உண்டுபண்ணக் கூடியதாகும். இதனை இந்தியாவில் நடப்பெற்ற சோக சம்பவங்கள் நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றது. அங்கு முஸ்லிம் மக்களுடைய தேசியவாதமானது, இந்திய ஒற்றுமையின் மீது கொண்ட விசுவாதத்திற்கும் மலோகச் சமயத்திலே கூடிய ஆர்வங்கொண்டு, இந்திய முஸ்லிம்களின் தேசியநோக்கங்கள் ஒரு தனி இஸ்லாமிய நாடு அமைப்பதாலேயே சாத்தியப்படுமென்ற முடிவாக் வந்தது. இந்திய தேசியவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட (ஐனயென் யேவழையெட ஊழ்பெசுநள்ள) இந்தியத் தேசிய காங்கிரசாலும் இத்தகைய பிளவினைச் சமாளிக்க முடியவில்லை. ஆகவே தனக்கிழக்காசிய நாடுகளின் தேசியவாதத்தினை உருவாக்கிநின்ற பல்வற்று அம்சங்களும் ஓரே இயக்கத்திலே ஒன்று கூடியிருக்க முடியாத அளவிற்குத் தங்களாக் குள் மூரணப்பட்ட கோரிக்கைகளை உடையனவாக அமைந்தன” (அரசரத்தினம்.சி, “ஆசியாவில்

Written by தமிழ்நாடு
Tuesday, 09 March 2010 07:05 -

தசீயவாதத்தின் மூலங்கள்”. பார்க்க@ கட்டம், ஏப்பிரல் – ஜூலை 2009.ப.45).

இது 1960 களில் எழுதப்பட்டது. இன்று இன்னும் விரிவாக நமது தசீய இயக்கங்களில் மதம் வகித்த பாத்ரிம் குறித்தது பச்சேபட்டுள்ளது. இருப்பினும் இந்துத் தசீயத்தால் ஓடக்கப்பட்டபோது இயல்பாக உருவாகத்தக்க இஸ்லாமியத் தசீய உணர்வை வகுப்புவாதமாகக் காணும் தவறு, பல அம்சங்களில் மிகுந்த முக்கியத்துவமிக்க விடயங்களை வலியுறுத்துகிற ஒருவரிடமும் ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்பதையே “புதிய புத்தகம் பச்சுது” நேர்காணலில் மரே வாயிலாக வெளிப்படக் காண்கின்றோம். அவர் மதத்தையோ சாதியையோ சார்ந்து செயல்படும் ஒருவரை தசீயவாதியாகக் கருமுடியாது எனக் கூறியிருந்ததையும் கண்டோம். இங்கு பெரியார் வண்ப்புகிறார் @ 1925 இல் பெரியார் காங்கிரசைவிட்டு வெளியேறியபோது தமிழகக் காங்கிரஸில் பிராமண ஆதிக்கம் மலேனாங்கி இருப்பதாகக் கூறி பிராமணரல்லாதார் சாதிநோக்கத்தை மனவதைத்தார்! ஜோதிராவ் பாலயும் இந்தியக் காங்கிரஸ் பிராமணத் தசீயத்தை மனநெடுப்பதாகக் கூறித் தானே அதனை எதிர்த்தார்! பிராமணரல்லாதாருக்குள்ள ஏதாயினும் ஒரு சாதி மலோண்மை சாத்தியப்பட்டால், ஓடக்கப்பட்ட ஒரு சாதிப்பிரிவு தனது தசீயத்தை மனவகைக்கட்டாதா, இஸ்லாமியத் தசீயம் மலேனாங்கித் தது பால?

<http://www.psmainaiyam.com/?p=2509>